

Tessa Bailey



SZERELEMRE AKADVA



Egy megtérő nőcsábász, aki segíteni próbál az új barátjának, hogy a nő megszerezhesse álmai férfiját... És közben saját maga akad szerelemre.

A rákhalászként dolgozó Fox Thorntonról mindenki tudja, hogy az ágyban érzi magát igazán elemében, és a szexen kívül a tenger a másik szenvedélye. Így van ez egészen addig, amíg össze nem ismerkedik Hannah Bellingerrel. Ám úgy tűnik, a lány immunis a férfi vonzerejére, ezért a kapcsolatuk megreked a barátságnál.

Mikor kiderül, hogy Hannah viszonzatlanul szerelmes a főnökébe, egy híres rendezőbe, Fox ötleteket ad neki, hogyan tehetné féltékennyé szíve választottját. De minél több időt töltenek együtt, annál inkább egymásra hangolódnak. Miközben elmosódnak a barátság és a flörtölés közötti határok, és fellángol köztük a szenvedély, Hannah már nem is tagadhatná, hogy a szívébe zárta Foxot. Ugyanakkor nem szeretne csak egy újabb trófea lenni a férfi gyűjteményében.

Fox pedig azon kapja magát, hogy fülig szerelmes lett Hannah-ba. Vajon képes lesz arra, hogy leküzdje a saját belső démonjait, és bebizonyítsa a lánynak, hogy bízhat benne, ha őt választja?





Tessa Bailey

a The New York Times bestsellerszerzője. Erre a három dologra törekszik leginkább: szexi és felejthetetlen, karakterközpontú románcokat írni, jó anyának lenni, és végül, hogy bekerüljön egy süteménysütő-verseny zsűrijébe. A New York állambeli Long Islanden él férjével és lányával, egész nap ír, este pedig sajtóállal és Netflixezéssel jutalmazza magát. Ha szexi, de őszinte hangvételő, humoros romantikus regényre vágysz, ami még garantáltan happy enddel is végződik, akkor nála jó helyen keresgélsz.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.tessabailey.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek



„A történet csak úgy pezseg a romantikától és a szellemességtől... A szerző mesterien érzékelteti a Hannah és Fox közötti intenzíven működő kémiai, ahogyan az igazi barátságot is, miközben kacagtató helyzeteken és félreértéseken keresztül vezeti őket tovább. Ez a sziporkázóan szellemes romantikus komédia teljesen magával ragadja az olvasókat.”

Publishers Weekly

„A történet olyan friss és korszerű... Bailey remekel a humoros és romantikus komédiák műfajában, és közben rendkívül szókimondó is, ezért megnyeri azokat, akik szeretik a pikánsabb regényeket. Olyan szerző, aki képes a romantikus párbeszédet kellő hévvel, lelkesedéssel és igen, még humorral is átítatni, anélkül, hogy a giccs területére tévedne.”

Entertainment Weekly

„Két elbűvölő ember egyszerre találja meg önmagát és az igaz szerelmet a Meglepetésekkel teli nyár folytatásában. Bailey mesterien jeleníti meg az érzelmeket a leírások és párbeszédet esetében is. Így azonosulni tudunk mindazzal, ami a megnyerő, vonzó, de távolról sem hibátlan főszereplők szívében zajlik. Ennek a mesészerű regénynek minden egyes oldala szintiszta romantika.”

BookPage

„A regény cselekményvezetése gyors tempójú, és sok humorral fűszerezett. Fox és Hannah részletesen kidolgozott és igazán szerethető karakterek, akik gazdag érzelmvilággal rendelkeznek, ami rezonál az olvasóval. Sok akadályt kell leküzdeniük, de mindannyian drukkolunk nekik.”

Library Journal



Tessa Bailey

SZERELEMRE AKADVA

— részlet —

Első fejezet

Hannah Bellinger mindig is inkább mellékszereplőnek számított, nem pedig főszereplőnek. Önállóságra törekedett, kerülte a sablonosságot. Ha a régensség kori Angliában élt volna, akkor minden párbajban jelen lett volna segédként, de ő maga sohasem fogott volna pisztolyt. Ez a különbség sohasem volt annyira nyilvánvaló, mint éppen most, amikor az elsötétített teremben ült, ahol a szereplőválogatás zajlott, és figyelt egy lányt, aki viszont minden tulajdonsággal rendelkezett, amire egy hősnőnek csak szüksége lehet, és pont úgy viselkedett, mintha az élete múlna ezen.

Hannah mindkét kezét bebújtatta a melegítője ujjába, mintha páncéljukba visszabújó ikerteknősök lennének. Az ölében egy csíptető mappa hevert. Eljött hát ez is. A grandiózus finálé. A Storm Born filmstúdió épületében a főszerepet alakító színész most próbált végig egy jelenetet a mai napra beosztott utolsó reménybeli jelölttel. Reggel nyolc óra óta a stúdió olyan volt, mint egy forgóajtó, amelyen át folyamatosan érkeztek és távoztak a tágra nyílt szemű szende lányok, mégis úgy tűnt, hogy egyikük sem fog megfelelni Christian elvárásainak. Hannah most már farkaséhes volt, és a szájában csak a jó régen elfogyasztott kávé ízét érezte.

A produkciós asszisztensek élete már csak ilyen.

– Elfelejtettél bízni bennem – suttogta a vörös hajú lány elcsukló hangon. A könnyek áztatta szemfesték csíkokat rajzolt az arcára. *A fenébe is, ez a lány maga az élő tűz!* Még Sergeit, a forgatókönyv íróját és a film rendezőjét is lebilincselte. A szemüvege egyik szarát bedugta érzékien duzzadt, álmodozó ajkai közé, miközben a lány próbajátékát figyelte. Egyik lábát átvette a másikon, így bokája a térdén pihent. Mindig csak olyankor vette fel ezt a testhelyzetet, amikor le volt nyűgözve. Hannah már két éve dolgozott Sergei mellett produkciós asszisztensként – és jó hosszú ideje táplált nem kíváncsi vonzalmat iránta –, úgyhogy ismerte testbeszédének valamennyi árulkodó jelét. Ez a vörös hajú lány pedig a jelek szerint kész lett volna feltenni a lakbérét is arra, hogy szerepet kap-e a *Glory Daze* című filmben.

Sergei most Hannah felé fordult, aki a dermesztően hideg stúdió sarkában magát összehúzáva várt, és izgatottan felvonta fekete szemöldökét. A közös siker pillanata olyan váratlanul érte Hannah-t, hogy a mappa lecsúszott az öléből, és csattanva landolt a padlón. Zavartan érte nyúlt, de nem akarta elszalasztani a pillanatot, ezért feltartott hüvelykujjával jelezni akarta helyeslését Sergeinek, miközben előrehajolt. Ekkor vette észre, hogy a hüvelykujját korábban beakasztotta a pulóvere ujjába, ezért csak egy idétlen gesztusra futotta tőle: az ujjait úgy mozgatta, mintha tengeri csillag lenne, amit a férfi amúgy sem látott, mert ekkorra már visszafordult.

Te gyökér, te igazi gyökér, bosszankodott magában Hannah.

Visszahelyezte az ölébe a csíptető mappát, és úgy tett, mintha nagyon fontos dolgokat jegyzetelne. Hála istennek, a stúdiónak ez a hátsó sarka sötétbe borult, így a kutya sem láthatta, hogy rákvörös pír hullámszik felfelé a nyakán.

– Vége a jelenetnek! – harsogta Sergei, majd felállt az asztaltól, amely mögül figyelte a szereplőválogatásra be-

hívottakat, és lassan tapsolni kezdett. – Ez rendkívüli volt! Egész egyszerűen rendkívüli!

A vörös hajú Maxine arca valósággal sugárzott, miközben fekete pólója szegélyét felhúzza azzal próbálta letörölni az arcáról a szemfestéket.

– Oh... Köszönöm!

– Ez nagyon rendben volt!

Christian sóhajtott egyet, majd intett Hannah-nak, hogy kéri hidegen áztatott kávéját.

Szólít a kötelesség.

Hannah felállt a székéről, letette a mappát, majd a fal melletti minihűtőből elővette a színész italát, és odavitte neki. Amikor kinyújtotta felé a fémbögrét, a férfi meg sem mozdult, hogy átvegye tőle, úgyhogy Hannah összeszorított foggal odatartotta a szájához a szívószálat. Amikor a férfi végre a szemébe nézett, miközben szívni kezdte az italt a szívószálból, Hannah rezzenéstelen arccal bámult vissza rá.

Hát ez az, amire vágytál.

Egy tisztességes állást szeretett volna, amivel pénzt kereshet – hogy ne kelljen a mostohaapjától függnie, akinek sok-sok milliója van a bankban. Ha kiejtette volna Christian füle hallatára a vezetéknevét, az biztosan kiköpte volna a hideg italt. Csakhogy Sergeit leszámítva itt senki sem tudott arról, hogy Hannah a legendás producer lánya, és az ő döntése volt, hogy ez így legyen.

Mostohalány, helyesbítette önmagát gondolatban.

Tavaly nyár előtt még ahhoz sem vette volna a fáradságot, hogy megtegye ezt a megkülönböztetést.

Tényleg megtörtént vele az a westporti kiruccanás hat hónappal ezelőtt? Most már egyfajta ködös álomnak tűntek azok a hetek, amikor a Csendes-óceán északnyugati partvidékén található kisváros kocsmá fölötti lakásában lakott, amelyet a nővérével közösen nagy szeretettel felújított az

édesapjuk emlékére és tiszteletére. A jelek szerint képtelen volt szabadulni ettől az emléktől. Úgy hullámozott a tudatában, ahogyan a delfinek ugrándoznak a tengerben, és a legváratlanabb pillanatokban ébresztett benne vágyat. Mint most is, amikor Christian kidüllesztett szemmel adta a tudára, hogy már kiveheti a szájából a szívószálat.

– Köszí – mondta a férfi, és fújta egyet. – Most pedig el kell mennem elintéznem a folyó ügyeimet.

– Nézzük a jó oldalát! – dünnyögte Hannah maga elé, nehogy megzavarja Sergei túlradó lelkesedését. – Szerencsére több tükör is van a mosdóban. Amit annyira szeretsz.

Christian felhorkant, a száját féloldalasan felfelé húzta.

– Istenem, te aztán gonosz vagy. Annyira imádlak!

– Ez az, amit magadnak szoktál mondani a tükörben?

Farkasszemet néztek egymással.

– Azt hiszem, a stáb összes tagja nevében állíthatom, hogy megtaláltuk a mi kis pacstírákat – szólalt meg Sergei, és az asztalhoz lépett, hogy csókot nyomjon a boldogságtól repkedő fiatal színésznő mindkét orcájára. – Akkor számíthatunk rád, hogy március végén elkezdhezzük a forgatást?

Majd meg sem várva a lány választát, a homlokához kapott, a kézfejét hozzászorítva.

– Találnunk kell egy teljesen új helyszínt, ahol forgathatunk. Christian és Maxine közös jelenetei valahogy nem működnek itt, Los Angelesben. Ebben egészen biztos vagyok. Ez így annyira... földhözragadt. Eredetiségre van szükségünk. Ők ketten megtalálták a közös hangot. Egy kifinomultabb közegre van szükségünk. Los Angeles azonban túlságosan rideg ehhez. Ez a környezet csak megakasztja és visszatartja őket.

Hannah mozdulatlanra dermedt, miközben figyelte, ahogy a producerek az asztal körül ideges pillantásokat váltanak egymással. A művészi temperamentum megnyilvánulása nagyon is egyértelmű volt – Sergei pedig általa-

ban véve lobbanékonyabb, mint a többiek. Egyszer a stáb összes tagjának beköttette a szemét a forgatáson, hogy ne csökkenhessen egy jelenet varázsa pusztán amiatt, hogy megtekintik. *Azt állította, hogy minden szempár egy újabb rétegni rejtélytől fosztja meg a filmet!* De éppen ez a sajátságos temperamentum volt az egyik fő oka annak, hogy Hannah ellenállhatatlanul vonzódott a rendezőhöz. Sergei mindig a káoszra épített, engedve kreativitása szeszélyeinek. Hitt a döntéseiben, és sohasem volt ideje kezelni bármiféle ellenvéleményt.

Ízig-vérig vezéregyéniség volt.

Hogy milyen is az? Sztárnak lenni a saját életed filmjében?

Hannah olyan régóta és olyan görcsösen játszott már a másodhegedűs szerepét, hogy mostanra úgy érezte: üzleti gyulladás kezd kialakulni az ujjaiában. A nővére, Piper gyermekkoruk óta mindig is kikövetelte magának a rivaldafényt. Hannah azonban szép kényelmesen meghúzta magát a háttérben, várva a végszóra, hogy a lehető legtökéletesebben alakítsa majd az örökös mellékszerepet. Ő mindig a nővére támogatójaként lépett csak fel, sőt, nem egyszer még óvadékot is fizetett érte. Ez volt az a szerepkör, amiben csillogott. Segítette a hősnőt, amikor az a legmélyebb pontra jutott. Szükség esetén a védelmére kelt, és kimondta a legodaillóbb mondatot egy sorsdöntő beszélgetés során.

A mellékszereplők nem vágytak dicsőségre és nem is volt szükségük rá. Megelégedtek azzal, hogy támogatták a főszereplőt, és a maguk módján hozzájárultak ahhoz, hogy beteljesítse a küldetését. És Hannah is elégedett volt ezzel a szereppel. Nemde bár?

Egy emlék szivárgott elő a tudatából, anélkül, hogy ezt szerette volna.

Egy emlékkép, amely valamilyen okból megijesztette.

Arról a hat hónappal ezelőtti délutánról, amikor egy seattle-i lemezkiállításon vettek részt, és ahol úgy érezhette magát, mint egy főszereplő. A lemezeket böngészte Fox Thorntonnal, a királyrákhalással, aki nem mellesleg nagy kaliberű nőcsábász. Amikor ott álltak egymás mellett, közösen hallgatva az AirPodsot, amelyen a „Silver Springs” szólt, a világ egyszerre csak elhalványodott körülöttük.

De ez csak valamiféle anomália lehetett.

Véletlen.

Hannah nyugtalan volt, aminek minden bizonnyal a nap folyamán elfogyasztott kilenc csésze feketekávé lehetett az oka. Visszatette Christian hideg kávéját a hűtőbe, és ismét a háttérbe húzódva várta, milyen svédcsavarral fogja továbbdobni Sergei a labdát a csapatnak. Őszintén szólva imádta a főnöke trükkjeit még akkor is, ha egyedül maradt ezzel a véleményével. Sergei képzelete olyan vihar volt, amelyet képtelenség megállítani. Hannah ezt irigylésre méltónak találta. A férfit pedig érzékenyen vonzónak.

Ez a típus volt Hanna zsánere.

Igen ám, de nem lehetett az övé. Az utóbbi két év legalábbis ezt mutatta.

– Hogy érted azt, hogy már nem Los Angeleset képzeled el helyszínként? – kérdezte végül az egyik producer. – Már az összes engedélyt megszereztük a forgatáshoz.

– Valóban én lennék az egyetlen, aki úgy gondolja, hogy ebben a jelenetben esnie kell az esőnek? Hogy ez felelne meg az őket körüllegő csendes melankóliának?

Ki ne akart volna randevúzni egy olyan férfival, aki szemrebbenés nélkül kimond ilyen mondatokat?

– Nem forgathatjuk ezt a jelenetet Los Angelesben, mert a nagyvárosi zaj elnyomná őket. Arra kell törekednünk, hogy érvényre juthassanak a finom árnyalatok. Oxigénre, térre és napfényre van szükségük.

– Az előbb még azt mondtad, hogy eső kell ehhez a jelenethez! – mutatott rá az egyik producer fanyar képpel.

Sergei elnevette magát – úgy, ahogyan a nagy művészek szokták, amikor valaki túl ostoba ahhoz, hogy megérthesse a koncepciójukat.

– Egy növénynek napfényre és vízre is szüksége van ahhoz, hogy növekedjen, nem igaz? – Amikor frusztrált volt, mint most is, mindig enyhe orosz akcentussal beszélt. – Egy kifinomultabb hangulatú helyszínre van szükségünk a forgatáshoz. Olyan közegre, amelyben a színészi játékra kerül a hangsúly.

Latrice, aki a filmforgatás helyszíneinek felderítéséért volt felelős, lassan felemelte a kezét.

– Mint például... Toluca Lake?

– Dehogy! Los Angelesen kívül gondolkodjunk! Képzeld csak el...

– Én tudok egy ilyen helyet.

Hannah száján önkéntelenül csúszott ki ez a mondat. Az ajkai mozogtak, gondolkodás nélkül, és a szavai ott maradtak a levegőben, mint egy képregényben a szövegbuborékok, túl későn ahhoz, hogy kipukkadjanak. Mindenki egyszerre fordult felé, hogy ránézzen. Ez egyáltalán nem egy mellékszereplőre valló helyzet, még akkor sem, ha üdítően hatott rá, hogy hosszasan megpihent rajta Sergei tekintete, pedig ő legfeljebb néhány röpké másodpercig szokott figyelni rá. Hannah-t ez az élmény meglehetősen kellemetlenül arra emlékeztette, hogy van valaki más, aki osztatlan figyelmet szentelt neki, és időről időre tájékoztatta az aktuális hangulatáról üzenetben.

Így aztán kérészerűen folytatta, hogy megállítsa ezt a tévútra vezető gondolatmenetet.

– Tavaly nyáron Washington államban töltöttem valamennyi időt. Egy Westport nevű halászfaluban.

Tulajdonképpen két oka volt annak, hogy előrukkolt ezzel a javaslattal. Az egyik, hogy támogatni szeretne volna Sergei ötletét, amivel esetleg kiérdemel magának egy futó mosolyt tőle. A másik: ez esetben a munka apropójából esetleg meglátogathatná a nővérét. A karácsonyi rövid látogatást leszámítva Hannah az utóbbi fél évben mindössze egyetlen alkalommal láthatta Pipert és a vőlegényét, Brendant. Anyyira hiányoztak már neki, hogy belefájdult a gyomra.

– Egy halászfalu – elmélkedett Sergei félhangosan. Megdörzsölte az állát, és járkálni kezdett, gondolatban újraírva a forgatókönyvet. – Mesélj nekünk róla!

– Nos...

Hannah kihúzta a kezét a pulóvere belsejéből. Képtelenség meggyőzni egy zseniális rendezőt, a rendezőasszisztensteket és a producereket az igazságáról, ha közben a kezét ökölbe szorítva markolja a UCLA feliratú pulóverét. Gondolatban átkozta a reggeli döntését, hogy szalmaszőke tinccseit betúrta egy baseballsapka alá. *Ettől csak még inkább úgy nézek ki, mintha valakinek a kishúga lennék.*

– Hangulatos hely, ahol párás a levegő, mert közvetlenül a tengerparton fekszik. A helybéliek többsége születése óta ott él, és nagyon, khm... meglehetősen barátságtalan. Ugyanakkor csodálatos emberek, akik ragaszkodnak a városukhoz és a hétköznapi rutinjukhoz. A halászat jelenti számukra a megélhetést, és azt hiszem, nyugodtan mondhatjuk, hogy jellemző rájuk egyfajta melankólia. A halászok miatt, akiket már elveszítettek.

Mint az édesapját, Henry Crosst is.

Hannah érezte, hogy gombóc keletkezett a torkában. Nyelni kellett, hogy folytatni tudja.

– Különleges. Van egyfajta sajátos, az időjárástól függő hangulata. Olyan, mint – behunyta a szemét, és fejben pörgetni kezdte kedvenc számai listáját –, ismeritek a Skinny

Lister zenekart, amelyik tengerérsz dalokat ad elő modern feldolgozásban?

A többiek kifejezéstelen tekintettel bámultak vissza rá.

– Nem érdekes. Ugye, azt azért tudjátok, milyenek a tengerészek dalai? Képzeltetek el egy zsúfolt kocsmát, tele bátor férfiakkal, akik félelemmel vegyes tisztelettel viszonyulnak a tengerhez. Képzeltétek el őket, amint ódákat énekelnek a vízhez! Az óceán az édesanyjuk. A szeretőjük. Ő gondoskodik róluk. És ebben a kisvárosban minden a tenger iránti szeretetet tükrözi. A sós pára a levegőben. A só és a viharfelhők illata. A város lakók tekintete tudásról árulkodik, amikor kémlelik az eget, és megjósolják az időjárást. Félelemmel vegyes tisztelet munkál bennük. Bármerre is jársz ott, mindenütt a dokkokat nyaldosó hullámokat, a sirályok rikoltozását, a tenger fenyegető morajlását hallod...

Hannah egyszerre elhallgatott, amikor észrevette, hogy Christian úgy néz rá, mintha a hideg kávé helyett macskaalmot adott volna neki.

– Nos, ez Westport – fejezte be. – Ezek az én benyomásaim.

Sergei hosszú pillanatokig egy szót sem szólt, Hannah pedig megemberelte magát, hogy ne izguljon amiatt, hogy a férfi figyelme most rá irányult.

– Ez az a hely. Oda kell mennünk.

A producerek tekintete úgy irányult Hannah-ra, mint egy-egy lángszóró.

– Csakhogy erre nincsen keretünk a költségvetésben, Sergei! És újabb engedélyeket kell kérnünk a forgatáshoz. Ott van még az egész stáb és a stáb utaztatásának költsége. És az elszállásolásuké is.

Latrice megkocogtatta a mappáját, és úgy tűnt, hogy kellő lelkesedéssel fogadja az ötletet.

– Mehetnénk autóval. Hosszú az út odáig, de nem lehetetlen... ha nem repülővel megyünk, azzal sokat spórolhatunk.

– Ezt bíz rád, a pénz miatt hadd főjön csak az én fejem! – mondta Sergei, és intett. – Majd én állok a költségeket! A saját pénzemet fogom befektetni. Amennyire csak szükség van. Hannah és Latrice, ti ketten intézitek az engedélyeket és megszervezitek az utazást?

– Természetesen – vágta rá Hannah, ami annak elfogadását jelentette, hogy több álmatlan éjszakának néz elébe.

Latrice is rábólintott, és küldött egy kacsintást Hannah felé.

A többiek közül néhányan újabb lángokat lövelltek rá a tekintetükkel: azok, akik annyira ostobák voltak, hogy főnöknek képzeltek magukat.

– Még meg sem néztük a forgatási helyszíneket...

– Hannah majd megszervezi. Hiszen úgy ismeri ezt a helyet, mint a tenyerét. Hallottátok, mit mesélt róla?

Sergei most úgy nézett rá, mintha most látná először. Hannah lábujjai begörbültek a piros Converse cipőben.

– Lenyűgöző.

Nem, ne pirulj el!

Túl késő.

Már olyan vörös volt, mint egy főtt rák.

– Köszönöm. – Sergei bólintott, majd elkezdte összepakolni a holmiját. Végül a kopottas bőrtáska szíját átvette a vállán, és beletűrt sötét, kisiús fürtjeibe. – Majd beszélünk – szólt még oda Maxine-nek, és kisietett a stúdióból.

És ezzel mindannyian letehették a lantot arra a napra.



Hannah valósággal elmenekült a producerek kollektív fürkésző pillantásai elől: futólépésben távozott, és máris

előhúzta a telefonját a farzsebéből, hogy felhívja Pipert. Besietett a női mosdóba, ahol egyedül lehetett, de még mielőtt megnyomhatta volna a hívógombot, Latrice utolérte.

– Szia! – mondta, és felemelt hüvelykujját mutatta Hannah felé. – Szép munkát végeztél odabent. Már alig vártam, hogy kinyújtóztathassam egy kicsit a lábamat. Akkor ezt majd elintézzük mi ketten.

Hannah hálás volt azért, hogy felvették Latrice-t, aki átvette tőle a forgatási helyszínek felderítésének feladatait. A lány olyan energikus volt, mint egy dinamó.

– Megoldjuk. Írok majd neked egy e-mailt, amint befejeztem ezt a hívást.

– Ajánlom is!

Latrice eltűnt, Hannah pedig a kolléganője bizalmától felbátorodva felhívta Pipert. A nővére a harmadik csörgésre vette fel, és kifulladt hangon szólt a telefonba. Ezt követően Hannah az ágy rugóinak fémes zaját hallotta.

– Nem szeretném tudni, hogy épp mit csináltál – szólalt meg Hannah. – De üdvözzöl Brendant a nevemben, kérlek!

– Hannah üdvözzöl – mondta Piper bűgő hangon hajóskapitány vőlegényének, akivel épp szerelmeskedhettek. Ez volt a kedvenc közös időtöltésük. Hannah nagyon is tisztában volt ezzel, miután a nyáron néhány hétig egy fedél alatt lakott velük.

– Mi a helyzet, hugi?

Hannah felült a mosdópultra.

– Mondd csak, szabad mostanában a vendégszobátok?

A háttérből mintha lepedők suhogását hallotta volna.

– Miért...? Miért kérdezed? – Hannah szinte látta lelki szemeivel, hogy a nővére izgatottan hadonászni kezd. – Ide utazol hozzánk? Mikor?

– Hamarosan.

Aztán helyesbítette magát:

– Ha kapunk engedélyt a forgatásra.

Egy pillanatnyi hallgatás következett.

– Engedélyt filmforgatásra Westportban...?

– Szinte biztos, hogy sikerült meggyőzőnöm Sergeit arról, hogy ez az egyetlen hely a világon, ami megfelel az elképzeléseinek. – Hannah fújt egyet. – A meggyőzőerőmet sajnos csak ritkán ismerik el.

– A fenéket fog idejönni egy filmes stáb! – jegyezte meg Brendan a háttérben.

Hannah szorítást érzett a mellkasában, amikor a nővértől megszokott szenvedélyes megnyilvánulás után a vőlegénye mogorván reagált. Nagyon is jellemző volt ez a személyiségére. Hannah fájdalmasan konstataálta magában, mennyire hiányolta már őket.

– Mondd meg a kapitánynak, hogy csak pár hétig fog tartani! Személyesen fogok gondoskodni róla, hogy minden muzeális értékű macskakőről eltűnjön Hollywood mocska, mielőtt eljövünk. A saját kezemmel fogom lesikálni valamennyit!

– Brendant bízd csak rám! – mondta Piper játékosan. – Egy pillanatra elfeledkezett arról, hogy milyen fergeteges jó kedvem lesz, ha itt tudhatom magam mellett a húgomat. És az csak természetes, hogy itt lakhatsz nálunk, Hanns. Naná! De remélem, nem *erre* a hónapra tervezed... Brendan szülei ugyanis hamarosan látogatóba jönnek hozzánk. Akkor ők fogják használni a vendégszobát.

– Ooh – szisszent fel Hannah. – Ha sikerül elég gyorsan elintéznünk az engedélyeket, akkor március végéről lehet szó. Sergei nagyon beindult.

Hannah megfordult a pulton, hogy megnézzze magát a tükörben. Összerezcent, látva, hogy a baseballsapkájából oldalt kócosan kilóg a haja.

– De ne stresszelj emiatt! Majd meghúszom magam ott, ahol a stáb tagjait fogjuk elszállásolni. Nekem az is nagy öröm, hogy ismét láthatlak téged!

– Nem tudnád rávenni Sergeit, hogy későbbre ütemez-
zék az itteni forgatást? Mi lenne, ha azt mondanád neki,
hogy Westportban áprilisban a leghangulatosabb az időjá-
rás?

– Honnan tudtad, hogy a hangulat miatt akar ott for-
gatni?

– A legutóbbi filmjének *Törékeny öröm* volt a címe, nem-
debár?

– Ott a pont.

Hannah elnevette magát, és még jobban rátapasztotta
a fülére a telefont, mintha így még inkább érezhetné a nő-
vére hangjából áradó melegséget.

– De most komolyra fordítva a szót. Egy pillanatig se ag-
gódj a vendégszoba miatt! Ez nem nagy...

– Tudod, van egy másik lehetőség... – Piper elhallgatott.
– Nem érdekes.

Hannah oldalra billentette a fejét, konstatálva nővére si-
etős visszakoását.

– Micsoda?

– Nem, tényleg... Rossz ötlet volt.

– Akkor áruld el! Hadd fikázzam én is!

Piper szusszant egyet.

– Azt akartam mondani, hogy Foxnak is van egy üres
vendégszobája. És mint tudod, hosszabb időre kint szokott
lenni a tengeren a hajóval Brendannel. De otthon is elég so-
kat van, és ezért mégsem jó ötlet mindent egybevetve. Úgy-
hogy felejtsd el, amit mondtam!

Ez hülyeség, tényleg! Hannah lepattant a pultról, amint
elhangzott a híres nőcsábász neve, és rögtön nekilátott, hogy
visszatuszkolja rakoncátlankodó tincseit a baseballsapkája
alá.

– Nem is rossz ötlet – mondta végül, automatikusan
a védelmébe véve Foxot, pedig már hat hónap telt el azóta,
hogy utoljára látták egymást.

Mindössze üzenetekben tartották a kapcsolatot, viszont napi rendszerességgel. Ezt azonban esze ágában sem volt elárulni Pipernek.

– Barátok lettünk. – Halkabbra vette a hangját. – Barátok vagyunk.

– Tudom, Hanns – mondta Piper engedékenyen.

– És tudod – folytatta Hannah még halkabbra fogva a hangját –, hogy továbbra is vonzódok ahhoz a bizonyos valakihez.

Fogalma sem volt róla, miért, de hirtelen szükségét érezte annak, hogy bizonyítsa Pipernek – és talán saját magának is –, hogy valóban csak tisztán baráti viszony fűzi egy olyan férfihoz, aki úgy viszonyul a nőkhöz, mint a nyerőautomatákba pénzt dobáló szerencsejátékos az ötcentesekhez.

– Foxnál megszállni nem is olyan rossz ötlet. Mint mondtad, akkor többnyire úgysem lesz otthon. A hűtőben tárolhatok majd magamnak kaját, amit egy hotelszobában nem tehetnék meg. Ezzel le tudok faragni valamennyit a produkció kiadásából, és jó pontokat szerezhetek Sergeinél.

– Ha már Sergeinél tartunk, akkor odaállsz végre elé a kérdéssel?

Hannah mély lélegzetet vett, és a mosdó ajtaja felé pillantott.

– Igen, azt hiszem, ez lehet az én pillanatom, hiszen épp most bizonyítottam előtte a rátermettségemet. Már van egy zenei koordinátora a stábnak, de megkérdezem, hátha lehetek az asszisztense. Ez legalább egy lépés lenne előre a jó irányba, nem igaz?

– Nagyon is – helyeselt Piper. Hannah hallotta, hogy tapsikol örömeiben, olyan gyorsan, ahogyan egy kolibri csapkodja a szárnyait. – Menni fog, hidd el!

Talán igen.

Vagy talán nem.

Hannah megköszönte a torkát.

– Beszelnél a nevemben Foxszal a vendégszobáról? Nem szeretném, hogy kellemetlenül érezze magát, ha én magam kérdezném meg tőle. Már csak azért, hogy barátkozzon meg a gondolattal, hátha márciusban már biztossá válik a dolog, és akkorra foglalt lesz a vendégszobája.

Piper rövid ideig habozott.

– Rendben, Hanns. Szeretlek.

– Én is szeretlek. Öleld meg helyettem azt a gazembert.

Hannah megszakította a vonalat, amikor Piper kuncogni kezdett, és emelte a készüléket a szája elől. Miért ver olyan hevesen a pulzusa? Ugye biztosan nem azért, mert fennállt a lehetősége, hogy beköltözhet az egyik szobába Fox lakásában? Lehet, hogy az első találkozásukkor vonzalom ébredt benne a tengerész iránt, de miután a férfi telefonja folyamatosan jelezte, hogy keresi valaki, és szemérmetlenül csajozott, Hannah kénytelen volt tudomásul venni, hogy a férfi szégyentelenül kihasználja az előnyöket, amelyek imponáló külsejéből adódnak.

Nem, Fox Thornton nem az esete. Nem jó pasialapanyag.

Ugyanakkor barátság szövődött kettejük között.

Hannah hüvelykujja egy pillanatig ott lebegett a levegőben a telefonja képernyője fölött, mielőtt rákeresett a férfival váltott üzeneteire, és elolvasta azt, amelyet tegnap este küldött neki, mielőtt elnyomta az álom.

FOX (23:32): Ma Hozier-hangulatom volt.

HANNAH (23:33): Nekem meg totál Amy Winehouse-os.

Mint közeli barátok között szokás, megosztották egymással, hogy milyen zene jegyében telt a napjuk. De semmi több ennél. Nem érdekes, hogy milyen izgatottan várta ezeket az éjjeli üzeneteket. Úgy érezte, az, hogy esetleg Foxnál szálljon meg, nem járhat semmiféle kockázattal. Igenis

lehetséges tisztán baráti viszonyt ápolni egy olyan férfival, akiből árad a szexualitás. Nem, Hannah úgy érezte, neki nem okozhat semmiféle gondot, hogy bebizonyítsa ezt.

Elégedett volt ezzel a gondolatmenettel, majd ismét telefonálgatni kezdett, hogy megszervezze a forgatást.

Második fejezet

Fox hátradőlt a kanapén a párnákra, és a szájához emelte a sörét, nagyot kortyolt belőle, hogy leplezze a késztetést, hogy elnevesse magát a vele szemben ülő férfi komoly arc kifejezését látva.

– Mire véljem ezt, kapitány? Beleavatkoznál az életembe?

Nem mintha még sohasem látta volna Brendant ilyen elégedetlenül nézni. Isten a tanúja, hogy volt már rá példa. Csakhogy Brendan az utóbbi hat hónapban, mióta a *Della Ray* kapitánya összeismerkedett a menyasszonyával, Piperrel, mindig felhőtlenül boldog volt. És ez a tény már-már elégnék bizonyult ahhoz, hogy Fox átértékelje a véleményét a párkapcsolatokról.

Igen, így van. Tagadhatatlanul.

– Dehogy, szó sincs ilyesmiről – tiltakozott Brendan, megigazítva a fején a sapkát. Aztán végül úgy döntött, inkább leveszi, és ráfekteti a térdére. – De ha továbbra is csak halogatod a beszélgetést arról, hogy átveszed a kapitányi posztot, lehet, hogy kénytelen leszek dűlőre vinni a dolgot veled.

Ez már a nyolcadik alkalom volt, amikor Brendan megpróbálta rábeszélni, hogy vállalja el a kapitányi pozíciót, és vegye át tőle a legénység irányítását. Fox eleinte értetlenül

állt az ajánlat előtt. Valóban olyan ember benyomását keltette, akire rá lehet bízni öt ember életét? Amennyiben igen a válasz, akkor ez csakis a véletlen műve lehet. Ő ugyanis tökéletesen beérte annyival, hogy parancsokat kap és teljesít, rendszeren elvégzi a munkáját, megkapja a részesedését a fogásból, legyen szó akár az őszi rákhalászatról, akár az év többi részében folytatott halászatról, amiből a jövedelme származott.

A vérében volt a rákhalászat, de mindig is valakinek a parancsnoksága alatt dolgozott. Ott állt Brendan mellett a *Della Ray* fedélzetén, ha kellett, farkasszemet nézve a halállal. Nem is egy alkalommal. De a természettel vívott küzdelmet nem lehet összehasonlítani a legénység irányításával. Akkor döntéseket kell hozni. Felvállalni a hibákat, amiket elkerülhetetlenül elkövet közben. Ez teljesen másfajta nyomást jelentett, és Fox nem volt biztos abban, hogy alkalmas erre a szerepkörre. Pontosabban fogalmazva, nem volt biztos benne, hogy a legénység alkalmasnak érzi őt arra, hogy kapitányként vezesse őket. Sok tapasztalata birtokában megállapította, hogy egy halászhajó legénységének maximálisan meg kell bíznia a kapitányban. A legkisebb megingás is emberéletekbe kerülhet. Ezek a fickók pedig aligha veszik őt komolyan, mint embert. Nemhogy elfogadnák tőle azt, hogy parancsokat osztogasson nekik.

Nos, igen. Neki csak egy helyre volt szüksége, ahol aludhat, és baseballt nézhet, leguríthat néhány sört egy nehéz munkanap végén, és egy odaadó női testre, amelyik hozzábújik a sötétben.

Bár ez utóbbira mostanában nem volt olyan égető szüksége, mint régebben. Ha jobban belegondol, akkor a legkevésbé sem. Fox megtámasztotta öklével az állkapcsát, és a kapitányra koncentrált.

– Semmi szükség arra, hogy tovább győzködj. – Megvonta a vállát. – Már mondtam, mennyire megtisztelő számomra, hogy rám gondoltál. De nem érdekel az ajánlatod.

A sörösüveget a combjai közé szorította, majd megcirógatta a csuklóján viselt bőr karkötőt.

– Szívesen leváltalak, amikor le kell menned a fedélzetről, de nem szeretném állandó munkakörnek ezt.

– Rendben. – Brendan alaposan szemügyre vette Fox sívár lakását. – Ne viccelj!

Ez így volt korrekt. Bárki, aki most belépett volna Fox Grays Harborra néző, két hálósobás lakásába, arra következtetett volna, hogy Fox épp a költözködés kellős közepénél tart, holott a valóságban épp hat éve lakott már itt.

Harmincegy évesen költözött vissza Westportba, és nem szerepelt a terveiben, hogy ismét elhagyja a várost. Valamikor régen Minnesotába ment főiskolára, de abból nem sok jó sült ki. Sohasem gondolta volna, hogy Westport még egyszer visszaszippantja. Végül mégis mindig itt kötött ki. Az első alkalommal, amikor elment, még latba vetette minden leleményességét, amivel csak rendelkezett, na de most? Ami még megmaradt, azt mind a munkájában hasznosította.

Meg a nőügyei során. Régebben legalábbis így volt.

– Gondoltál már arra, hogy megkérdezd Sanderst? – Foxnak nehezen sikerült megállnia, hogy ne babrálja a karkötőjét. – Jól jönne neki egy kis pluszpénz, hiszen úton van a gyerek.

– Neki a fedélzeten van a helye. A tiéd viszont a kormányállásban. Ezt súgja az ösztönöm. – Brendannek a szeme se rebbent, úgy folytatta: – A második hajó már majdnem elkészült. Új legénységet kell toboroznom, bővítenem az eddigi csapatot. Jó kezekben akarom tudni a *Della Rayt*. Olyasvalakinek átadni, akiben megbízom.

– Jézusom, te aztán nem állsz le! – mondta nevetve Fox. Felpattant a helyéről, és odasétált a hűtőhöz egy újabb sörért, bár az első üvegnek is még csak a felét itta meg. Csak azért volt erre szüksége, hogy csináljon valamit a kezével.

– A lelkem mélyén már-már élvezem ezt. Nem mindennapos helyzet az, hogy nemet mondhatok a kapitánynak.

Brendan felmordult.

– Addig fogok a nyakadra járni, amíg be nem adod a derekadat, te fafej!

Fox futó mosolyt vetett rá a válla fölé.

– Nem fogsz. És éppen te titulálsz engem fafejnek, haver, miközben még hét évig hordtad a jegygyűrűdet a feleséged halála után.

– Nos – mordult fel Brendan –, addig viseltem, amíg nem találtam alapos okot arra, hogy levegyem.

Most megint elégedettnek tűnt az általa mondottakkal.

Fox halkan nevetett, a fogai közé vette a második sörösüveg száját, és lepattintotta róla a kupakot, majd beleköpte a mosogatóba.

– Ha már szóba került az önkéntes cölibátusod befejezésének az oka, nem kellene már otthon lenned, hogy együtt vacsorázz vele?

– Melegen tartja addig a spagettimet.

Brendan feszengett egy ideig, majd Foxra szegezte a légénysége által oly jól ismert lézerfény-pillantását. Ezzel azt üzenté, hogy *„ülj le, és fogd be a szád!”*.

– Más okom volt arra, hogy eljöjjenek hozzád.

– Csak nem megint tanácsra van szükséged a nőkkal kapcsolatban? Én már nem vagyok csúcsformában. Ha azért jöttél, hogy tőlem tudd meg, mi jár a menyasszonyod fejében, akkor inkább azt kérd, hogy mondjam fel fejből a periódusos rendszert! Nagyobb az esélye annak, hogy ez menni fog!

– Nem, nincs szükségem a tanácsodra. – Brendan szigorú képpel nézett rá. – Hannah azt tervezi, hogy ideutazik.

Fox torka összeszorult. Már épp azon volt, hogy leüljön Brendannel szembe, amikor elhangzott a szájából ez a mondat, de az utolsó pillanatban korrigálta a tervezett mozdu-

latsort, és csak félig elfordulva maradt. Beékelte a kanapé és a háta közé még egy párnát, ami teljesen felesleges volt, csak hogy ne kelljen a legrégebbi barátja szemébe néznie. Te jószágos ég, mennyire szánalmasan viselkedik!

– Tényleg? És mégis minek?

Brendan sóhajtott, majd összefonta karjait.

– Tudod, továbbra is abban a filmstúdióban dolgozik. És valahogyan sikerült meggyőznie a főnökét arról, hogy Westport megfelelő helyszín lenne egy forgatáshoz.

Fox elnevette magát. A gyér berendezésű nappali szinte visszhangzott.

– Akkor most biztosan nagyon izgatott vagy.

A kapitányt választották meg ugyanis Westport tiszteletbeli polgármesterévé. Híresen szűkszavú ember volt, de ha valamiről mégis elmondta a véleményét, arra mindenki odafigyelt. Vannak városok, ahol a futballsztárokat övezte a legnagyobb tisztelet. Ebben a kisvárosban azonban első sorban a halászsztárokat tisztelték – és ez kétszeresen érvényes volt arra, aki a hajó kormányja mögött állt.

– Nem érdekel, mit csinálnak, amíg engem békén hagynak.

– Persze, hiszen téged hidegen hagynak a Los Angeles-iek. Elzárkózik tőlük – méltózkodott el Fox, hogy elodázza a Hannah-ról szóló beszélgetést. Olyan volt ez, mint valami furcsa, önsorsrontó büntetés. – Mi is lett ennek az eredménye legutóbb?

– Az más. Az a történet Piperről szólt.

Hát, a fenébe is! Brendan fülig vörösödött.

– Egyébként a szüleim épp látogatóba érkeznek hozzánk, és itt is maradnak a forgatás idejére. Úgyhogy már csak ezért sem adhatom át Hannah-nak a vendégszobánkat.

Fox úgy tett, mintha ezt bosszantónak találná.

– Szóval ezért felajánlottátok neki az enyémet.

Bajos lett volna megállapítani, hogy Brendan beveszi-e ezt a színjátékot.

– Piper inkább elvetette ezt az ötletet, de Hannah érdeklődőnek tűnt.

Fox becsúsztotta a hüvelykujja körmét a sörösüveg címke alá, és letépett belőle egy csíkot.

– Most komolyan... Hannah szívesen lakna itt? – Miért lett egyszerre csak nyirkos a tenyere? – És mégis mennyi ideig fognak itt forgatni? Meddig maradna?

– Körülbelül két hétig. Úgy számoltam, ebből egy hétig úgyis egyedül lenne a lakásodban, mert mi kint leszünk a tengeren.

– Rendben.

De a maradék egy hetet együtt töltenék egy fedél alatt.

Fox képtelen volt eldönteni, hogyan kellene viszonyulnia ehhez a helyzethez. És ami még fontosabb – és ezt a kérdést ráadásul a kelleténél többször tette fel magának –, hogy a fenébe kellene éreznie Hannah iránt? Soha, egyetlenegy-szer sem nevezhetett még a barátjának egy lányt. Tavaly nyáron Hannah és a nővére idecsöppentek Westportba, két gazdag lányként Los Angelesből, akiktől az apjuk megvonta a zsebpénzt. Fox mindössze Brendannek próbált segíteni, hogy közelebb kerülhessen Piperhez, és elterelte erről Piper húgának figyelmét azzal, hogy magával vitte őt egy lemezboltba.

Aztán együtt mentek el a bakelitkiállításra is. Az azóta eltelt hat hónap során jóformán minden napjukról beszámoltak egymásnak... és Fox a szívébe zárta Hannah-t. Csakhogy nem volt értelme annak, hogy ilyen közel kerültek egymáshoz.

A szex ugyanis kizárt kettejük között.

Ezt már korábban is megállapították, éspedig számos okból kifolyólag.

Az első az volt, hogy Fox sohasem halászott helyi vizeken.

Ha szükségét érezte egy nő társaságának – márpedig ez időről időre megtörtént vele –, akkor inkább elutazott Seattle-be, ahol nem fordulhatott elő vele, hogy tudtán kívül valamelyik ismerősének a húgával, feleségével vagy unokatestvérének az unokatestvérével fekszik össze, utána pedig próbálhatja tisztára mosni a becsületét. Aztán visszatért Westportba, ahol nulla volt az esélye annak, hogy összefut azzal a nővel, akivel eleve csak egyéjszakás kalandot tervezett. Ilyen egyszerű. Bonyodalommentes. Semmi probléma, semmi felhajtás.

A második ok, amiért nem feküdhetett le Hannah-val, az éppenséggel az a férfi volt, aki most itt ült vele szemben a nappalijában. Neki köszönhetően ismerkedett össze Hannah-val és a nővérével tavaly nyáron. Ez a jelenet elevenen élt az emlékezetében. Piper húgával lefeküdni a szó szoros értelmében véve katasztrófát jelentene, mert ha a lány érzelmileg kötődni kezdene hozzá, akkor idővel elkerülhetetlenül összetörné a szívét valamivel. Ezzel pedig pokollá tenné a kapitánya és legjobb barátja életét, hiszen a Bellinger nővérek nagyon is összetartottak.

De Fox szembesült egy harmadik és legfontosabb okkal is, amiért igyekezett távol tartani magát Hannah-tól. A lány a barátja lett. Olyan nő volt, aki őszintén kedvelte őt, és pedig valami másért, nem a farkáért. És éppen ezért Fox remekül érezte magát a társaságában. Szeretett beszélgetni vele.

Jól érezték magukat együtt. Képesek voltak megnevetetni egymást.

Foxot elgondolkodtatta, hogy Hannah szerette hangosan értelmezni a dalszövegeket: úgymond lefordította saját magának. A hat hónap alatt, mióta a lány elutazott, jobban odafigyelt például a napfelkeltére. Figyelmet szentelt a városba érkező idegeneknek, cselekedeteiknek. Gyakran hallgatott

zenét. Még a munkáját is komolyabban vette. És ezt valamilyen módon Hannah-nak köszönhette.

Fox körülnézett, és elgondolkodott. Brendan mindvégig őt nézte, összehúzott szemöldökkel. Feszült figyelemmel.

– Hannah természetesen lakhat itt nálam. De biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? – Görcsbe rándult a gyomra közben. – Az itteniek biztosan felfigyelnek rá, hogy itt lakik. Egy fedél alatt velem.

A kapitány elbizonytalanodni látszott.

– Azt hiszem, nem gond, ha szárnyra kapnak találátások. Egészen addig, amíg nem történik meg valójában az, amiről az emberek spekulálnak.

– Ne kertelj, bökd ki, mire gondolsz! – Fox türelmetlen, artikulálatlan hangot adott ki. Egyre biztosabb volt abban, hogy mi következik. – Mondd csak ki, mire gondolsz! Arra, hogy ne dugjam meg!

A kapitány megvakarta homloka közepét.

– Nézd, rühellem, hogy ezt többször is meg kell ismételnem. Túlzásnak érzem, és... az ég szerelmére, a szexuális életed egyedül rád tartozik. De ez a helyzet megváltozhat, ha Hannah itt lakik majd nálad. Tudod, a szomszédok, meg minden.

Fox nem volt hajlandó megkönnyíteni a barátja dolgát. És gyanította, hogy Brendan tisztában volt ezzel már azelőtt, hogy felkereste. Ők ketten nem egy helyzetben vállalták már a felelősséget egymásért. Sohasem szokták kioktatni a másikat. Az mégiscsak túlzás lett volna. Talán ezért volt az az érzése, hogy ez a beszélgetés övön aluli ütés. Aztán meg úgy érte, mint egy kisebbfajta arculcsapás. Amikor a csend egyre hosszabbra nyúlt, anélkül, hogy Fox egy szót is szőtt volna, Brendan sóhajtott.

– Ő a leendő sógornóm. Szó sem lehet arról, hogy futó kalandba keveredj velem! Úgyhogy el a kezekkel tőle! – Ha-

tározott tiltó mozdulatot tett. – És ez volt az utolsó alkalom, hogy előhozakodtam ezzel a témával.

– Biztos vagy benne? Beírhatlak a naptáramba holnapra...

– Ne légy már ekkora seggfej! – Mindketten láthatóan igyekeztek szabadulni az indulataiktól, és úgy tettek, mintha érdekelné őket a tévéműsor. – Valószínűleg nem is kellett volna sort kerítenünk erre a beszélgetésre, hiszen még mindig bele van zúgva abba a filmes pasasba. Sergeibe. – Brendan dobolni kezdett a térdén. – Lehet, hogy lépnem kellene valamit ezzel a helyzettel kapcsolatban? Menjek oda talán, és fenyegetsem meg azzal, hogy szétverem az állkapcsát, ha megpróbálja kihasználni Hannah-t?

– Nem, dehogy! Jézusom, az a fickó nem tehet arról, hogy Hannah bele van zúgva.

Fox kifakadva mondta ezt, mintha ezzel próbálná enyhíteni a mellkasában érzett nyomást. Még a nyáron értesült Hannah fellángolásáról, és mivel a lány még februárban is epekedett Sergei után, úgy tűnik, ostobaság volt részéről abban reménykedni, hogy mostanra már lecsengett a rajongása. Ez nem tartozott a kedvenc témái közé. Már csak azért sem, mert a rendező nevének említésére késztetést érzett arra, hogy lyukat rúgjon a gipszkartonfalba.

– Amíg Hannah itt van, addig te úgyis a szüleiddel leszel elfoglalva. Majd én rajta tartom a szemem, ha szeretnéd. Mármost hogy tudjuk, hányadán áll a rendezővel.

Mi a fészkes fenének kellett előrukkolnia ezzel az ötlettel?

Foxnak fogalma sem volt róla.

De hazudna, ha nem ismerné be, hogy Brendan azonnali hálálkodása enyhítette a beszélgetésük addigi feszültségét. Lehet, hogy Fox egy szoknyavadász, de tény, hogy meg lehet bízni benne, ha arról van szó, hogy meg kell védeni valakit. Ezt a küldetésének tekintette.

– Megtennéd?

Fox megvonta a vállát, majd kortyolt egyet a söréből.

– Persze. Ha úgy érzem, hogy valami kialakulóban van közöttük, akkor... – Foxnak a *szabotázs* szó jutott eszébe. – Majd teszek róla, hogy biztonságban legyen.

Azt végképp nem szeretne volna tisztázni magában, miért éri úgy, mintha meleg méz csorogna az idegvégződéseire, miközben kimondta ezeket a szavakat. Megvédeni Hannah-t. Milyen óriási felelősséget jelentene ez!

– Nem mintha Hannah nem lenne képes megvédeni magát – tette hozzá sietősen.

– Persze, persze – mondta Brendan, szintén gyorsan.

– Akkor is...

– Aha. Figyelj rá, olyan éles szemmel, mint egy sólyom!

Brendan teleszívta levegővel hordónyi mellkasát, majd jól hallhatóan kifújta a levegőt, és rácsapott a széke karfájára.

– Nos. Hála az égnek, hogy a végére jutottunk!

Fox egyenesen előre mutatott a sörével.

– Az ajtót arra találod.

A kapitány mordult egyet, majd távozott.

Fox ezt követően meg se próbált úgy tenni, mintha érdekelne a söre. Ehelyett felállt, átsétált a szobán, és megállt a szekrény előtt, amit egy garázs vásáron szerzett be. A bútortvásárlás alapjában véve ellenkezett a természetével, de szüksége volt egy helyre, ahol tárolhatja a bakelitlemezeket, amelyeket gyűjtögetett. Az első példányt a seattle-i utazásuk alkalmával szerezte be. Egy Rolling Stones-album volt az: *Exile on Main St.* Még Hannah is lelkesen helyeselte, amikor kiválasztotta magának a lemezkiállításon.

Fox mindenesetre úgy látta, hogy az a szegény bakelit magányosan árválkodik nála, ezért néha átsétált a Disc N Datba, és beszerzett még néhányat: Hendrix, Bowie, The Cranberries. A rockzene klasszikusai. A lemezgyűjteménye idővel akkorára bővült, hogy Fox szinte vádlónak érezte

a csendet, így – miután heteken át próbálta lebeszélni magát erről – rendelt magának egy lemezejátszót.

Most hátranyúlt a szekrény mögé, ahol a kulcsot tartotta egy bőrrersényben. Kinyitotta az ajtót, és végigpillantott a lemezbortók függőleges, szivárványszínű sávján. Mindössze egy másodpercig habozhatott, mielőtt kihúzta a Madness albumát. A tűt az „Our House” barázdája fölé helyezte. Miután végighallgatta a számot, elővette a telefonját, és újra elindította a lemezejátszót. Készített egy hangklipet, majd elküldte Hannah-nak.

Néhány perccel később a lány ezt a *Golden Girls* főcímdalának felvételével viszonoztta.

A dalokon keresztül azt is tisztázták üzenetben, hogy a lány ott fog nála lakni a vendégszobájában. És ez így zajlott, mióta a lány elutazott Westportból. Fox mindig tartott attól, hogy egyszer csak véget érnek az üzenetváltásaik. Minden egyes nap végén lélegzet-visszafojtva várt, és csak akkor szusszant fel a megkönnyebbüléstől, amikor megérkezett a lány következő üzenete.

Nyelt egyet, megfordult, és a vendégszobát nézte. Hannah Los Angelesben volt. Kettejük barátsága sokkal... tisztább alapokon nyugodott, mint amihez hozzá volt szokva. És ez biztonságos volt számára. Ahogyan az üzengetés is. Egy lehetséges módja volt annak, hogy többet is nyújtson valakinek anélkül, hogy mindent feladna.

Vajon képes lesz effajta távolságtartásra akkor is, amikor Hannah ott fog lakni vele együtt a lakásában?